

Vergezichten

IV gedichten van

Thom deLagh

ter gelegenheid van de
expositie “Gezichten”
van de reizende galerie

September 2005
Amsterdam

Het auteursrecht van alle gedichten wordt door de auteur voorbehouden

Zomerse Vergezichten

Heel ver reikt het gezicht
nog verder dan het bereik van zijn ogen
die diep verscholen huizen in
het donker van zijn gelaat

Zijn blik dwaalt over verdwaasde vergezichten
Onzichtbaar voor zijn ogen
maar oh zo pijnlijk voor de
ziel

Het huis dat niet meer bestaat
De muziekkapel die vertrok op
een laatste zucht van de fanfare
mijnheer Van Vreden die een levenlang
oud was
lang voor hij zijn blik bevroor

Heel ver reikt het vergezicht
in het peilloze niets

Het kaatsend zomerlicht verdwijnt in de kassen
van het oog
en gloeit zijn gemoed

een vleugje vrouw streelt door zijn
gebroken haren
en ademt de koelte in zijn
aangezicht
ze kijkt hem teder aan
maar treft niets meer dan
zijn laatste vergezicht

Een winters vergezicht

Zacht, maar onvoorbiddeijk, plooit
zij het winterkleed over 't uitgestrekte land
waar nog gisteren
de naakte velden bloeiden
waarop God zijn muzen
minde

het winterkleed dat van wit moest
weten
maar slechts het grijs
laat nevelen

de einder verdwijnt met de streling
van haar hand
in vergeten herinnering
misplaatst vermoeden
gedroomd geluk

het winterkleed verstikt de zaden van het
voorjaar
tot vaag verholen hoop
tot ongehuild verdriet
tot ijzig koude bitterheid

de koester van haar mededogen sijpelt
langs de wanden van mijn pijn

door de wimpers van haar ogen
schijnt een laatste straaltje
zonlicht

over de gezichten van weleer
de blik in mijn ogen
die vraagt
alleen nog vraagt

Een vergezicht in de herfst

duizend kleuren geel, bedekken
de straat naar het einde van het vergezicht
als een bladgoud plaveisel
vergank'lijk
koud als de regenwind
die sierlijk een volgend blad optilt
wat hulpeloos laten zweven
en 't dan stil laat gaan
in elk vorig blad

de bomen dwarrelen leeg
het schaarse licht valt op
een verlaten nest
waar niemand weet van had
leeg, verlaten
alleen een ongeborn ei
blijft achter

een zweepslag storm laat de
druppels regen huiveren
in kou en vrees

duizend kleuren geel, worden
rood, oranje, rottend bruin

slagregens, loodzware wolken, de
striemende herfst
verjagen de laatste grutto
die op de verste hoogten
glijdt op de fluister van de wind
naar ander land
waar slechts de zon de straat
in bladgoud dekt

Een vergezicht in de lente

Een jubel schatert langs de lanen
waar avondrode lichten dansen langs
het einde van het vergezicht
Uit de ronding van de horizon
stijgt de geile lentelucht
die bedwelmend over bomen valt,
de kaalgeslagen tak bevrucht
't loof ontspruit

Tot weerloos groen en zoveel meer
elk versomberd gelaat
baart een gulle voorjaarslach
Het donker huilt zijn verlies

het witgevroren vlees keert zich
zacht
in de koele warmte
en laat zich kalmpjes bronzen

Het zonlicht daalt over de verste velden
en ruimt het winterkleed
tot een bitter gist'ren

een vergeten sneeuw jammert zich
tot tranen
die stromen over akkers
landen
graan

niets valt meer te weten
niets is al genoeg